

Един ден Ванко дойде, както винаги, да нахрани пилето. То беше кацнало върху покрива на плевнята. Щом видя своя господар, запляска криле и изкукрига.

Тогава Ванко разбра, че неговото хранениче беше петле. Той не знаеше да се радва ли, или да плаче. Баща му и майка му се посмяха и го утешиха, че догодина той ще занесе отново яйце в сврачито гнездо и тогава ще си отхрани пжк кокошка.

През есента петлето порасна още по-голямо. То почна да става още по-чудновато. Обичаше да спи по дърветата в близката гора. Кацаше върху рамото на Вако, но с жените, кой знае защо, се отнасяше много недружелюбно. Един път бе вржхлетяло върху главата на дебелата сжседка. Но тя го хвана и пропжди навреме.

V.

Баба Кера бе отишла при джщеря си в друго село. Тя се върна през есента и дойде у Ванкови. Ванко поиска да я изненада. Той повика майка си настрана и ѝ поржча да не обажда на баячката, че дивата кокошка бе излязла петел. После взе петела и го захлупи под коша пред плевнята.

Ванковата майка покани баба Кера с кафе и заговориха за кокошките.

— Ние имаме вече дива кокошка, — намеси се Ванко. — Сега всичките ни кокошки ще почнат да носят.

Майката разказа на баба Кера, как Ванко бе отхранил дивото пиле, но не откри, че то е петел.

— Хайде, бабо Керо, да ти покажа моята дива кокошка, — рече Ванко и задържа бабата за ржката.

Излязоха на двора. При плевнята стоеше и Ванковия татко. Като видя баячката, той се усмихна, поздрави я отдалеч и дойде кжм коша, под който Ванко бе захлупил петела. Баба Кера застана най-отпред, като се подпря на тогата си.

Ванко отхлупи коша. Петелжт изкочи и кацна на рамото му. Под коша беше тжмно, затова петела, като излезе на светло, замижа, отжрси се и изкукурига:

— Ку-ку-ри-гу-у!

Баба Кера се разсжрди.